

L'àngel aparcat

Dv, 24/07/2020 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Quan un exministre diu que té un àngel que l'ajuda a aparcar ens en burlem sense misericòrdia. Quan ell mateix diu que, en una entrevista privada amb Benet XVI, aquest li va anunciar que “el diable” vol trencar Espanya, nosaltres només ens trenquem de riure. I sovint mirem amb condescendència la pervivència d'exvots o de promeses estrambòtiques, per no parlar d'aparicions, amulets, medalles, etc. El món d'avui es pot reencantar en noves irracionalitats (pretesament curatives, emancipadores, exòtiques), però ja no es pot prendre seriosament aquests reductes de l'univers premodern. I als cristians, immersos en aquest món, ens passa generalment el mateix. Dialoguem amb les noves espiritualitats, o almenys no les blassem, però ens distanciem i ens avergonyim sovint de la quincalla de l'àvia que hem heretat.

D'una banda, fem bé. La profunditat de la proposta cristiana té la porta d'entrada en la realitat encarnada, no en la màgia (que és on classifiquem tot això). Una realitat ben concreta, la dels “més petits”, com diu l'Evangeli (Mt 25, 40), tinguin o no problemes d'aparcament. De l'altra, hi ha el risc de llençar el nen per la banyera. Els relats, les analogies per trobar Déu en la nostra vida, són una via insubstituïble. I el nostre, el de l'Evangeli, s'inscriu en una cultura plena d'àngels, dimonis, cels, inferns, miracles i resurreccions. Fets que no tenen, originalment, un sentit figurat, sinó que parlen de la realitat, de la seva realitat. D'aquí que costi tant, per exemple, parlar avui de resurrecció, el fet central de la fe cristiana, perquè en el nostre univers lingüístic tot això es queda encallat en les lleis de la física.

Penso que un dels problemes d'algunes versions del cristianisme actual, aïllat del tot de l'ideal il·lustrat, o de la convivència de la llei islàmica en les societats occidentals, resideix en veure com a Occident ens hem quedat sense relat creïble, sense relació simbòlica compartida i compresa, també pels “més petits”, amb el transcendent. I que els nous déus, que també acabaran enfotent-se de la intel·lectualització religiosa, no satisfan en absolut. A veure si per rebaixar

l'integrisme, com si fos una vacuna, caldrà una mica més de la religió de sempre a la societat que compartim.

Publicat a la revista *Foc Nou* (juliol 2020)